

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de setembre del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Aquesta Sala va dictar aute, de data 26-06-2018, amb la següent part dispositiva:

“DESESTIMAR el recurs de queixa interposat per la mercantil xxx, S.L. contra l'Aute, de data 24-05-2017, dictat per l'Hble. Batlle i confirmar la inadmissió del recurs d'apel·lació. S'escau imposar a la part recurrent les costes d'aquesta alçada.”

II.- El Sr. G.N.R en tant que legal representant de la societat xxx va formular, en data de registre 10-07-2018, incident de nul·litat d'actuacions contra el referit aute d'aquesta Sala, segons el qual i pels motius continguts demanava la nul·litat de l'aute de 10-07-2018 per la vulneració del dret a la

jurisdicció i a obtenir una resolució motivada en dret previst a l'article 10 de la Constitució Andorrana.

La representació processal del Sr. L.S.P, part contrària, es va oposar a l'incident de nul·litat d'actuacions per escrit de data de registre 03-08-2018 i va sol·licitar, en atenció als arguments exposat en el cos de l'escrit, la desestimació de l'incident i la imposició de les costes, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador, a la part que l'ha promogut.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius en els que la part que promou l'incident de nul·litat el fonamenta són els següents.

En primer terme, considera vulnerat el dret a la jurisdicció perquè al no poder consignar la totalitat de les rendes se li impedeix recórrer. Assenyala que és cert que no s'ha obtingut el benefici de justícia gratuïta però que no disposa de diners per a pagar les despeses processals i paga les quantitats que va podent, alhora que els seus advocats l'assessoren i assisteixen pro bono. Insisteix en que no pot ser que el legislador hagi volgut discriminar les persones que no tenen recursos, ja que segons la doctrina del TSJ i del TEDH el dret d'accés a la justícia ha d'estar previst i ser possible.

En segon terme, afirma que no s'ha motivat la decisió, ja que no existeix cap norma que determini que al ser un local comercial i no un habitatge es pot denegar el recurs. No es motiva que al ser un local i no un habitatge es pot inadmetre el recurs, de manera que es vulnera el dret a la jurisdicció.

Per últim, raona que no és cert que ocupi el local i no efectuï pagaments, ja que fa transferències bancàries dins de les seves possibilitats – com pot confirmar la part contrària-, les quals no cobreixen la totalitat del lloguer.

II.- L'Aute de la Sala, objecte del present incident de nul·litat, parteix del dictat de la STC de 3-02-2014, en la que sustenta que el legislador andorrà, en la regulació dels arrendaments de finques urbanes, ha mantingut el doble grau de jurisdicció.

La sentència del Tribunal Constitucional refusa una aplicació mecànica i automàtica d'allò previst a la disposició addicional segona, apartat 13 (*"No es pot admetre el recurs d'apel·lació que interposa l'arrendatari si no acredita estar al corrent del pagament de la renda, o haver consignat judicialment el seu import. L'arrendatari està obligat al pagament o consignació de les rendes que vagin vencent durant la substanciació del recurs. L'incompliment d'aquesta obligació dóna lloc a la caducitat del recurs, llevat que requerit pel tribunal que el conegui, l'arrendatari complís aquesta obligació en el termini improrrogable de vuit dies"*) i determina que correspon a la jurisdicció ordinària decidir de manera raonada si s'aprecia una òbvia intenció dilatòria o si del fons es pot considerar que una inadmissió "a limine" pot suposar una vulneració del dret a obtenir un pronunciament complert de la justícia.

I aquesta doctrina la traslladàvem al cas concret i apreciàvem que, encara que segueixi insistint en què no té recursos, el cert és que no ha obtingut el benefici de justícia gratuïta. Per tant, s'ha analitzat judicialment i s'ha resolt que disposa de recursos per a poder sufragar una defensa i assistència tècnica.

Exposa que ha anat efectuant pagaments parcials, com així ho reconeixerà la part contrària, i aquesta en el seu escrit de contesta a l'incident afirma clarament (foli 60) que no ha portat a terme cap pagament ni consignació parcial. I s'ha d'afegir un altre extrem, que no deixa de ser transcendent, i que reflecteix l'actuació de la promotora de l'incident: la societat

segueix ocupant el local arrendat, sense pagar la renda, però desplegant la seva activitat empresarial li obtenint beneficis derivats d'aquesta.

Des d'aquesta òptica, cap vulneració del dret a la jurisdicció, contingut a l'article 10.1 CA s'ha produït, pel fet d'entendre per la Sala que en el cas d'una societat de capital que ocupa un local, on desenvolupa la seva activitat, i deixa de pagar les rendes, alhora que judicialment s'ha declarat que no es troba en situació de pobresa o de manca de recursos per a obtenir el benefici de justícia gratuïta ha de consignar les rendes per a poder recórrer. I, tampoc ha tingut lloc, cap infracció del principi de seguretat jurídica, atès que la Sala ha evitat una aplicació mecanicista del precepte que exigeix la consignació de rendes i ha analitzat les circumstàncies del cas concret per a concloure l'exigència de la consignació de les rendes com a pressupòsit processal de l'admissió del recurs.

III.- I a l'anterior extrem, cal afegir que tampoc l'objecte del local és un habitatge sinó un local comercial. I aquesta consideració es troba motivada. És a dir la Sala exposa els arguments pels quals entén que el fet de tractar-se d'un local comercial i no d'un habitatge mereix una menor protecció i pot ser objecte de l'exigència de la consignació de rendes. En efecte, la Sala fa palès que el nivell de protecció és més enèrgic quan es tracta d'un habitatge perquè així ressurt de l'article 33 CA, en el que s'ordena als poders públics la promoció de les condicions necessàries per a l'efectivitat del dret de tothom a gaudir d'un habitatge digne, sense que aquesta consideració es pugui estendre als locals en els que es desenvolupa una activitat empresarial o professional.

En conseqüència, cap dèficit de motivació, entesa com l'aparell argumental que permet conèixer al justiciable les raons que expliciten la decisió del tribunal, i que alhora possibilita que els tribunals superiors puguin determinar la correcció de l'aplicació del dret, s'ha produït en el present cas.

IV.- Les anteriors consideracions justifiquen la desestimació de l'incident de nul·litat d'actuacions, la qual cosa es tradueix en la imposició a la part promotora de l'incident de les costes processals (arg. Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR l'incident de nul·litat promogut per la societat xxx contra l'Aute d'aquesta Sala, de data 26-06-2018. Procedeix imposar les costes processals a la part promotora de l'incident.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-